

قانون مربوط به موافقتنامه فرهنگی بین دولت شاهنشاهی ایران و دولت جمهوری هند

مصوب ۱۹ آبان ماه ۱۳۳۶

ماده واحده - موافقتنامه فرهنگی بین دولت شاهنشاهی ایران و دولت جمهوری هند مشتمل بر یک مقدمه و چهارده ماده که در دهم آذر ماه ۱۳۳۵ مطابق اول دسامبر ۱۹۵۶ در دهلی نو به امضاء رسیده تصویب می‌شود.

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده پس از تصویب مجلس سنا در جلسه یکشنبه نوزدهم آبان ماه یک هزار و سیصد سی و شش به تصویب مجلس شورای ملی رسید.

نایب رئیس مجلس شورای ملی - عماد تربیتی

قانون بالا در جلسه ۱۳۳۵.۱۲.۲۲ به تصویب مجلس سنا رسیده است.

[Z] موافقتنامه فرهنگی بین دولت شاهنشاهی ایران و دولت جمهوری هند

دولت شاهنشاهی ایران و دولت جمهوری هند با توجه به روابط فرهنگی که از قرون متتمادی بین این دو کشور موجود بوده و بر اثر تمایلات مشترک به استقرار و توسعه روابط فرهنگی نزدیکتری در آینده منطبق با اصول سازمان فرهنگی و علمی و تربیتی ملل متحد به منظور بسط و توسعه روابط مزبور و تفاهم فیما بین به وسائل ممکنه و بر اساس صحیح و استوار به ویژه در مورد علم و امور تعلیم و تربیت به انعقاد قرارداد فرهنگی مصمم شده و به این منظور اشخاص زیر را به عنوان نمایندگان تام‌الاختیار خود به شرح زیر تعیین نموده‌اند:

اعلیحضرت همایون شاهنشاه ایران

جناب آقای علی اصغر حکمت سفیر کبیر ایران

حضرت رئیس جمهوری هند

جناب آقای مولانا ابوالکلام آزاد وزیر فرهنگ

و نمایندگان تام‌الاختیار فوق پس از رسیدگی به اعتبارنامه‌های یکدیگر که صحیح و معتبر بوده است در موارد زیر موافقت نموده‌اند:

ماده اول - دولتین تمایل و رغبت خود را به توسعه بیشتر روابط فرهنگی بین دو کشور از طریق تبادل استادان دانشگاه و اعضاء مؤسسات علمی و فرهنگی اعلام می‌دارند.

ماده دوم - دولتین کلیه مساعدتها و تسهیلات مناسب را معمول خواهند داشت تا دانشجویان هر یک از دو کشور بتوانند تحصیلات و مطالعات خود را در مؤسسات واقع در قلمرو طرف دیگر تعقیب کنند.

این مطالعات ممکن است در هر موضوعی اعم از علمی یا فنی یا ادبی یا غیر از آنها تعقیب شود.

ماده سوم - هر دولت تا حدی که منابع و مقتضیاتش ایجاب کند کارمندان طرف دیگر و یا هر شخصی را که مأمور آن طرف باشد جهت کارآموزی در مؤسسات علمی و فنی و صنعتی خود خواهد پذیرفت.

ماده چهارم - دولتین با رعایت قوانین مربوطه به تأسیس مؤسسات و سیاست عمومی هر یک از دو کشور تأسیس مؤسسات فرهنگی را در قلمرو یکدیگر حسن استقبال می‌نمایند اصطلاح (مؤسسه فرهنگی) به معنی مراکز تعلیم و تربیت کتابخانه‌ها و مؤسسات علمی که جنبه تعلیم و تربیتی دارد و مؤسسات مخصوص بسط و پیشرفت هنر از قبیل نمایشگاهها و مراکز هنری و انجمنها و فیلمها و کتابخانهها و مجامع ادبی می‌باشد.

ماده پنجم - دولتین با تشکیل مجالس خطابه و تأسیس نمایشگاههای هنری و علمی و ترتیب کنسرتها و نمایشهای فرهنگی و مسافرت دانشجویان و اعطاء کمک هزینه تحصیلی به

آنان و یا تشویق به همکاری بین جوامع علمی و ادبی و هنری و سایر سازمانهای مخصوص

ترقی دانش با تشویق به ترجمه از فارسی به زبانهای هندی و بالعکس و با تأسیس کرسی

در دانشگاهها یا سایر مؤسسات تحصیلات عالی به جهت تعلیم رشته‌های راجع به

کشوریکدیگر و با انتشار کتب و مجلات و نمایش فیلم و مبادله نمونه‌های

باستان‌شناسی و اشیاء هنری و با ترتیب دادن برنامه‌های رادیویی و با توجه به توصیف

تاریخ و زبان و هنر یکدیگر و با مبادله صفحات گرامافون میکروفیلم و عکس نسخ خطی

سعی خواهند کرد مبادله فرهنگی و فکری را بین دو کشور توسعه دهند.

ماده ششم - دولتین تا حد امکان مسابقه‌های ورزش را بین اتباع یکدیگر و همکاری

فیما بین سازمانهای پیشاهنگی طرفین را تشویق خواهند کرد.

ماده هفتم - دولتین حتی الامکان تضمین می‌کنند که کتابهای درسی که جهت مؤسسات

تعلیم و تربیتی مقرر شده باشد و به خصوص کتابهای درسی تاریخ حاوی هیچگونه اشتباه

یا ارائه غلطی درباره کشور طرف دیگر نباشد و نسبت به رؤسای دو کشور احترام لازم را

بگذارند.

ماده هشتم - دولتین موافقت می‌کنند که کوشش خود را در وساطت جهت تسهیل شناسایی

متقابل درجات علمی و دیپلم و گواهینامه‌های مقامات فرهنگی طرفین توسط دانشگاهها و

سایر مراجع تعلیم و تربیت خود به کار برند.

ماده نهم - دولتین با حذف تضییقات گمرکی و غیره هر گونه تسهیلات را نسبت به

یکدیگر معمول خواهند داشت تا ارسال کتابهای چاپی را در دو کشور تأمین نمایند

مع‌الوصف اینگونه تسهیلات شامل نشریات غیر مطلوب و ضاله که جنبه خلاف عفت داشته و

قابل اعتراض طرف دیگر باشد نخواهد شد.

ماده دهم - دولتین نمایندگان فرهنگی به کشور یکدیگر خواهند فرستاد.

ماده یازدهم - دولتین تعهد می‌کنند که کلیه اقدامات لازم را به عمل آورند و کلیه

تسهیلات ممکن را معمول دارند تا مفاد این قرارداد مجری شود.

ماده دوازدهم - به منظور اجرای مفاد این موافقتنامه هر یک از دولتین در صورت لزوم

با ایجاد کمیسیون مخصوصی متشکل از وزیران فرهنگ و رؤسای نمایندگیهای سیاسی خود به

انضمام مشاورانی که ممکن است از طرف هر یک از اعضای کمیسیون مزبور نامزد شوند

موافقت دارند که برای نظارت در اجرای این موافقتنامه در کشور مربوطه و دادن مشورت

به دولت درباره جزئیات اجرای آن و توصیه درباره انتخاب اشخاص به جهت

مبادله استادان و دانشجویان و غیره به طور کلی تقدیم هر گونه پیشنهاد به دولتین

برای پیشرفت و بهبود طرز اجرای این موافقتنامه به عمل آورند.

دولتین در فواصلی که کمتر از یک بار در هر سه سال نباشد مشاوره خواهند کرد تا

اجرای این موافقتنامه را در دو کشور هماهنگی و توافق دهند و از عمالی که در این

باب همکاری دارند دعوت نمایند که پیشنهادهای و طرحهای ضروری که وسیله مؤثر اجرای

این موافقتنامه بشود تقدیم دارند.

ماده سیزدهم - موافقتنامه حاضر هر چه زودتر به تصویب خواهد رسید این موافقتنامه

سی روز پس از مبادله اسناد مصوبه که در تهران صورت خواهد گرفت به مورد اجراء

گذارده خواهد شد.

ماده چهاردهم - این موافقتنامه به مدت ده سال معتبر خواهد بود. هر یک از طرفین

می‌توانند با حداقل شش ماه اخطار قبلی قبل از انقضای این دوره به این توافق خاتمه

دهند و گرنه این موافقتنامه تا هنگامی که یکی از طرفین با دادن اخطار شش ماهه به آن

خاتمه دهد معتبر خواهد بود.

بنا به مراتب بالا نمایندگان تام‌الاختیار مذکور این موافقتنامه را در دو نسخه هر

یک به فارسی و انگلیسی و هندی امضاء کردند. اعتبار هر سه متن مساوی است ولی در

صورت بروز اختلاف متن انگلیسی معتبر خواهد بود.

در روز شنبه دهم آذر ماه سال ۱۳۳۵ در دهلی نو امضاء شد.

از طرف اعلیحضرت همایون شاهنشاهی از طرف حضرت رئیس جمهوری هند

(ع.ا.حکمت) (ا.ک.آزاد)

سفیر کبیر ایران وزیر فرهنگ

موافقتنامه فوق مشتمل بر یک مقدمه و چهارده ماده ضمیمه قانون موافقتنامه فرهنگی

بین دولت شاهنشاهی ایران و دولت جمهوری هند می‌باشد.

نایب رئیس مجلس شورای ملی - عماد تربتی

چاپ قانون 